

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Der er tale om en lovteknisk præcisering af, at ikke alene bestemmelserne i udlændingelovens kapitel 3-5, men bestemmelserne i hele udlændingeloven kan fraviges, i det omfang det følger af EU-reglerne.

Til nr. 2

Ved den foreslåede affattelse af § 2 a, stk. 1, præciseres udlændingelovens definition af Schengenkonventionen. Det præciseres således, at der ved Schengenkonventionen i udlændingeloven ikke alene forstås konventionen af 19. juni 1990 om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, men også senere ændringer hertil. Det drejer sig om Schengenkonventionens artikel 28-38 (kapitel 7), der alene var gældende indtil EF-asykonventionens ikrafttræden, jf. Schengen-eksekutivkomitéens beslutninger af 14. december 1993 og 26. april 1994, og om ændringen af Schengenkonventionens artikel 18 ved Rådsforordning (EF) nr. 1091/2001 af 28. maj 2001 (EFT nr. L 150 af 6. juni 2001, s. 4-5) om fri bevægelighed for indehavere af visum til længerevarende ophold.

Ved den foreslåede affattelse tages der endvidere højde for eventuelle fremtidige ændringer af Schengenkonventionen i det omfang, sådanne ændringer ikke kræver ændring af andre regler i udlændingeloven.

Den foreslåede affattelse af § 2 a, stk. 2, er en følge af, at ti nye lande – Cypern, Estland, Letland, Litauen, Malta, Polen, Slovakiet, Slovenien, Tjekkiet og Ungarn – den 1. maj 2004 blev medlemmer af Den Europæiske Union.

Efter tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 1, er visse af bestemmelserne i Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union ved den protokol, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (Schengenprotokollen), og de retsakter, der bygger derpå eller på anden måde har tilknytning dertil, bindende for og finder anvendelse i de nye medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen, dvs. fra den 1. maj 2004.

Efter tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 2, er de bestemmelser i Schengenreglerne som integreret i Den Europæiske Union og de retsakter, der bygger derpå eller på anden måde har tilknytning dertil, som ikke er omhandlet i artikel 3, stk. 1, bindende for de nye medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen, men finder først anvendelse i en ny medlemsstat, når Rådet har truffet af-

gørelse herom, efter at det i overensstemmelse med de relevante Schengen-evalueringsprocedurer er blevet sikret, at de nødvendige betingelser for gennemførelse af alle de pågældende regler er opfyldt i den nye medlemsstat, og efter høring af Europa-Parlamentet.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 2 a, stk. 2, forstås i udlændingeloven ved et Schengenland et land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

Da en række af Schengenreglerne er bindende for og finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen, jf. tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 1, må de nye EU-medlemsstater anses for tilsluttet Schengenkonventionen. Nogle af Schengenkonventionens bestemmelser finder imidlertid ikke anvendelse i de nye EU-medlemsstater, før Rådet har truffet afgørelse herom i forhold til det enkelte land, jf. tiltrædelsesaktens artikel 3, stk. 2. Det betyder, at de nye EU-medlemsstater i forhold til en række af udlændingelovens bestemmelser ikke kan betragtes som Schengenlande.

Det foreslås på den baggrund at ændre udlændingelovens § 2 a, stk. 2, således at der tages højde herfor ved definitionen af et Schengenland.

Den foreslåede ændring indebærer, at der ikke gøres undtagelse fra udgangspunktet om at anse de nye EU-medlemsstater for Schengenlande i forhold til de bestemmelser i udlændingeloven, som gennemfører de bestemmelser i Schengenkonventionen, der er bindende for og finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen.

Den foreslåede ændring indebærer dog, at de nye EU-medlemsstater ikke anses for Schengenlande i forhold til udlændingelovens § 38, stk. 1 og 3, uanset at Schengenkonventionens artikel 3 og 6 – som er gennemført i dansk ret ved udlændingelovens § 38, stk. 1 og 3 – er bindende for og finder anvendelse i de nye EU-medlemsstater fra tiltrædelsesdatoen.

Efter udlændingelovens § 38, stk. 1, skal ind- og udrejsekontrol ved grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, finde sted i medfør af Schengenkonventionens artikel 6. Bestemmelsen vedrører den kontrol, der skal foretages af grænsetrafikken ved de ydre grænser. Efter udlændingelovens § 38, stk. 3, må ind- og udrejse over grænsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen – medmindre andet er fastsat i medfør af konventionens artikel 3, stk. 1, 2. pkt. – alene finde sted ved de af integrationsministeren godkendte grænseovergangssteder (havne og lufthavne) og alene inden for disses åbningstid.